

POLSKA
RZECZPOSPOLITA
LUDOWAURZĄD
PATENTOWY
PRL

OPIS PATENTOWY

66 430

Patent dodatkowy
do patentu _____

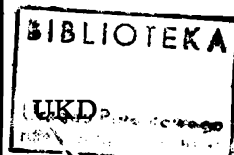
Kl. 53g, 4/03

Zgłoszono: 21.IX.1970 (P 143 344)

Pierwszeństwo:

MKP A23k 3/03

Opublikowano: 15.X.1972

Współtwórcy wynalazku: Rudolf Poloczek, Alfred Korzeniowski, Józef
Walczak, Romana Rokicka, Barbara SznepkaWłaściciel patentu: Cieszyńskie Zakłady Przemysłu Terenowego, Cieszyn
(Polska)

Środek do zakiszania pasz, zwłaszcza pasz soczystych

1

Przedmiotem wynalazku jest środek ułatwiający zakiszanie pasz, zwłaszcza pasz soczystych, w warunkach użycia materiałów trudno kiszących się, szczególnie o dużej zawartości białka.

Dotychczas do zakiszania trudno kiszących się pasz stosuje różne dodatki chemiczne jak kwas fosforowy i jego sole, roztwory kwasów mineralnych lub gazowego dwutlenku siarki.

Środki te są nieekonomiczne ponieważ oparte są o trudno dostępne surowce, ponadto stosowanie niektórych z nich stwarza niebezpieczeństwo zatrucia u zwierząt, jak na przykład środki zawierające azotyny.

Celem wynalazku jest uniknięcie podanych niedogodności zwłaszcza wyeliminowanie działania substancji toksycznych na zwierzęta.

Cel ten osiągnięto przez zastosowanie do zakiszania pasz środka składającego się z odwodnionych ługów posulfitowych stanowiących produkt uboczny przy produkcji celulozy metodą siarczynową, kwaśnego siarczynu sodowego lub pirosiarczynu sodowego, węglanu magnezowego lub zasadowego węglanu magnezowego oraz dodatku mikroelementów.

Udział odwodnionych ługów posulfitowych wynosi 25—70 części wagowych, kwaśnego siarczynu sodowego lub pirosiarczynu sodowego 25—70 części wagowych, węglanu magnezowego lub zasadowego węglanu magnezowego 5—20 części wagowych oraz mikroelementów 0,5—2 części wagowych.

2

Sposób wytwarzania środka do zakiszania pasz według wynalazku polega na zmieleniu komponentów, odważeniu ich zgodnie z recepturą i starym wymieszaniu.

Działanie środka przebiega w sposób złożony. W pierwszym etapie zakiszania wskutek hydrolizy kwaśnego siarczynu lub pirosiarczynu sodowego zachodzi szybkie obniżenie pH środowiska utrudniającego rozwój niepożądaną mikroflory między innymi bakterii gnilnych. Tę samą rolę spełniają również bakteriostatyczne właściwości wydzielającego się wolnego dwutlenku siarki. Zawarte w preparacie odwodnione ługi posulfitowe stanowią źródło łatwo dostępnych węglowodanów nieodzownych dla rozwijających się w trakcie kiszenia bakterii fermentacyjnych.

Dodatkowymi zaletami środka będącego przedmiotem wynalazku jest zawartość w nim składników mineralnych stymulujących rozwój pożądaną mikroflory w kiszonce oraz poprawiających wartość biologiczną jaką stanowi otrzymana kiszanka dla zwierząt. Składniki mineralne pochodzą z kwaśnego siarczynu lub pirosiarczynu sodowego (sód i siarka), odwodnionych ługów posulfitowych (wapń, magnez, sód, siarka, mikroelementy), węglanu lub zasadowego węglanu magnezowego, który spełnia jednocześnie rolę substancji utrudniającej zbrzydlanie gotowego preparatu, oraz z dodatku mikroelementów.

Środek do zakiszania pasz należy rozsypywać

równomiernie po masie zakiszanej stosując 0,5—0,8 kg środka na 100 kg zakiszzonego materiału. Ilość użytego środka uzależniona jest od rodzaju zakiszzonego materiału. Korzystnie jest stosować 0,8 kg środka na 100 kg zielonki roślin wysokobiałkowych, lucerny, koniczyny lub innych roślin motylkowych, 0,6 kg środka na 100 kg trawy, innych roślin nie-motylkowych nawożonych wysokimi dawkami azotu, oraz odpadów warzyw 0,5 kg środka na 100 kg końskiego zębu, liści buraków cukrowych i pastewnych lub innych roślin łatwo kiszących się.

Środek do zakiszania pasz należy dokładnie wymieszać z masą zakiszoną. W razie zbrylenia się

środka należy go przed zastosowaniem rozkruszyć względnie rozpuścić w wodzie i użyć w formie płynnej.

Zastrzeżenie patentowe

Środek do zakiszania pasz, zwłaszcza pasz soczystych, **znamienny tym**, że składa się z 25—70 części wagowych ługów posulfitowych, 25—70 części wagowych kwaśnego siarczynu sodowego lub pirosiarczynu sodowego, 5—20 części węglanu magnezowego lub zasadowego węglanu magnezowego oraz 0,5—2 części wagowych mikroelementów.